Ч. 152 (13.100). Львів, четвер 14. липня 1932. Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло" Львів. — Головний Редактор приймає від 11—12 год. перед полуднем. — Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ: Місячно 4·00 зол., Чвертьрічно 12·00 „, Піврічно 24·00 „, Річно 48·00 „. ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

Успіх Льозанни.

(Новий етап після Льокарна. — Заплутана аритметика. — Контрибуція і плян Юнга. — Розрізаний вузол. — Чергові етапи).

Коли залишити в стороні гітлерівців та большовиків, національних і соціяльних екстремістів, **то вся Европа, якщо не ввесь світ з полекшею відітхнув,** читаючи про позитивний вислід льозанської конференції. Бо припечатаний старою льозанською печаттю цей останній договір має таки дуже поважне як господарське так і політичне значіння.

Вже Льокарно було великою данинною горвих переможців ідеї співпраці з Німеччиною для двигнення світа з повоєнного упадку. Значіння Льокарна трівке. Це був перший поважний крок до засипування кольосальної — здавалось бездонної — пропасти, що ділила два розсварені в останньому історичному катаклізмі табори. Одначе Льокарно — не вважаючи на його величезне значіння — було тільки пів — чи радше навіть чверть — засобом до загоєння повоєнних ран, до роззброєння умів. Бо ще дальше тяжів кошмар контрибуції, визначеної мало не в астрономічній сумі, що в історії не мала нічого рівного собі, дарма, що — по словах одного французькоо публіциста — представляла нібито зворот контрибуції, яку заплатила Німеччині розторощена залізним канцлером Франція після франкфуртського мира в 1871, зворот плюс відсотки від відсотків... Видно, що французи порахували собі дуже лихварські відсотки, або вони аритметики погані...

Щоби зрозуміти, якого тягару позбудеться Німеччина з моментом, коли договір із Льозанни зратифікують великодержави, пригляньмось цифрам анульованої тепер контрибуції.

Плян Юнга починав від р. 1930 сумою 1707.9 міл., яка постійно щороку повинна була зростати, переступаючи в р. 1939/40 два міліярди, а в р. 1965/6 осягаючи найвищий рівень, бо 2,428.8 міл. Від тоді починатись мала редукція відшкодування і в р. 1987/8 мало воно дійти до 897,8 міл. Отже до 1988 р., тобто ще **більше ніж пів століття засуджена була Німеччина вгинатись під тягарем цієї нечуваної данини,** що з природи річи мусіло знову сприяти плеканню вбійчого для мира духа реваншу. Для докладности слід ще додати, що плян Юнга був уже результатом деякого отверезіння, бо початкова сума контрибуції виносила аж 250 міліярдів!

Якщо прийняти без застережень німецькі обчислення, то **досі заплатили вже німці 67,7 міліярдів марок** (не враховуючи вартости територіяльних втрат), **тоді коли французьке воєнне відшкодування в р. 1871 винесло всего 4 міліярди!**

Довіря, яке повинно появитися на грошевому ринку після скреслення „репарацій" (дрібна в порівнанню гльобальна сума, яку ще мають згодом заплатити німці, не грає вже такої ролі) — це найважніше, чого жде заниділе господарство світа. Бо хоч кріза, що гне в чотири погибелі двоножних мешканців земної кулі, є продуктом скомплікованого діяння ріжних явищ і то не лише економічних, то всеж таки **брак довіря займає між тими причинами крізи і нужди почесне місце.**

Отже значіння Льозанни не вичерпується скресленням майстерних калькуляцій Юнга і моментом господарського відродження Німеччини. Його межі багато ширші. Льозанна, що покінчила з політикою матеріяльної пімсти, пімсти, яка шляхом мораторій могла тягнутись в безконечність, найшла у трійці Мекдональда, Еріоа і фон Папена сміливий гурток людей, які мужнім відрухом розрізали не легендарний а справжній гордійський вузол.

Імперіяльна вел.-британська конференція в Оттаві, що почнеться вже 21 ц. м., плянована в короткому часі економічна всесвітна конференція з участю Америки — це дальші етапи, які мусять поважно заважити на дальшому процесі розвою господарських міжнародних взаємин, паралізованих дурійкою верховодства, самовистарчальности і цілого комплету обмежень. Зокрема немаловажною є справа роззброєння, що вічно товчеться у Женеві. **Вона хоч нібито політична, по своїй суті дуже економічна.** Бо роззброєння — це нова хвиля довіря, яке все ж передовсім там, де нема стабілізації. Роззброєння — це автоматична редукція державних бюджетів по стороні розходів, це приплив звільнених досі нерентовних капіталів для більш продуктивних цілей.

Але чи дійсно за першим обявом отверезіння підуть чергові обяви конструктивного гону? На відповідь доведеться почекати. А всеж Льозанна являється цінним етапом на дорозі до тривкої поправи.

В. Н—вич.

СПОМИН НА ЧАСІ.

З подій у бувшому австрійському парляменті.

Спомини минулого мають своє значіння для життя нації, що переживала подібні події, та для оцінки тих осіб, що брали в них участь, — бо цим висвітлюються їх напрямні та виправдується громадянський осуд про їх діяльність.

Хочу пригадати кілька випадків з нашої парляментарної діяльности та відношення до нас тодішнього посла *Т. Ґ. Масарика*, сучасного президента Чехословацької Республики, з часів, коли він ще не був провідником чеського народу.

Було це в місяці травні 1908 р. після замаху Мирослава Січинського на галицького намісника Андрія Потоцького. Тоді йшли наради австрійського парляменту над наглими внесеннями Українського Клюбу в справі галицької адміністрації і зловживань при соймових виборах 1908 р.

Перше внесення мотивував посол *Григорій Цеглинський*. Він виясняв хиби галицької адміністрації та пятнував самоволю галицької оліґархії. Міністр внутрішніх справ *Бінерт* старався залагодити справу, обіцюючи перевести дохоздження новим намісником д-ром Бобжинським, при чому заявив, що в Галичині треба доконче побільшити адміністраційні уряди. Між іншими промовляв пос. Іґн. *Дашинський* та перестерігав поляків перед парофільською політикою у Східній Галичині. Він осуджував вчинок Мирослава Січинського, але заявив, що не є в інтересі обох народів, щоби його голову віддавати катові...

Остаточно наглість нашого внеску не втрималась, бо за ним — крім українських послів — голосували тільки соціяльні демократи і деякі німецькі посли, а зі славянських послів майже одинокий п. *Масарик!*

У дискусії над другим нашим наглим внесенням у справі зловживань при соймових виборах перший промовляв д-р *Евген Петрушевич* і відкликався до парляменту, щоби дав доказ зрозуміння інтересів не тільки сильних, але передовсім тих, що кличуть помочі.

З промов інших послів надзвичайно гарна була промова чеського реаліста *посла Масарика*. Він сказав, що чехи повинні у боротьбі між українцями і поляками ділати успокоюючо. Тому він буде і цим разом голосувати за наглістю внесення. Щодо наших послів, він висказався, що клюб українських послів виказує добрі прикмети, але має також деякі хиби. Членам партії, яка в короткому часі через добру орґанізацію і аґітацію дійшла до такої сили, не легко приходиться стати також добрими парляментарними політиками. В політиці треба мати терпеливість і починати від малої політичної роботи. А полякам пригадав він слова Кавура, — що найгіршою є політика мести. Вкінці підніс він голос в обороні Січинського і висловив бажання, щоби ця молода людина не заплатила життям за свій вчинок.

Чеський посол *Крамарж*, політичний провідник чеського народу і голова чеського Парляментарного Союзу гордо голосив свої славянофільські ідеї, але на ділі нас не підтримував, так, що німці були справедливіші супроти нас ніж чехи, а майже єдиний тільки спосеред чехів помагав нам тоді професор посол Т. Ґ. Масарик, який представляв малу фракцію з двох членів (себе і ще одного посла) та якого страшенне не любив посол Крамарж. Зате ми шанували посла Масарика і давали йому наші підписи на його внесках і інтерпеляціях у парляменті, як він не міг добути їх між чеськими послами!

А в часі бюджетової дебати 1908 р. наші посли не допустили до того, щоби послові Масарикові в австрійському парляменті відібрано голос. Тоді контингентували час бюджетових промов, себто визначували скількість часу для промов кожному клюбові відповідно до його чисельности — як і нині у польському соймі. Наш клюб мав призначених яких три години часу, так, що могло промовляти кількох промовців, але для клюбу п. Масарика, що складався з двох членів — припав контингент кількох хвилин, бо п. Масарика чехи не взяли на рахунок усіх чеських послів.

Але коли п. Масарик прийшов до голосу, то наші товариші обступили його і творили найближчу частину авдиторії. По кількох хвилинах, коли п. Масарик далі промовляв, зголосився п. Крамарж до президента палати послів, потім підбіг до Масарика і став перербивати йому, заявляючи, що він не має права дальше промовляти бо його контингент часу вже скінчився; наші посли повели з Крамаржом голосну суперечку на цю тему. Скінчилося тим, що п. *Цеглинський*, який був членом президії нашого клюбу заявив офіціяльно, що пос. Масарик промовляє далі на наш контингент.

Невдоволений п. Крамарж відійшов геть, а п. Масарик говорив ще цілу годину і спокійно скінчив свою промову...

А що діється сьогодня з нашими українцями на Закарпаттю? Партія чеських аграристів, кльофачівці і крамаржівці раді би наших стерти з лиця землі за те, що вони не „русскі", а українці! І знов майже сам один президент Масарик стає в обороні прав української нації у чехословацькій державі...

Д-р Кость Левицький.

З української преси.

Проблєма нашої шляхти.

В останньому числі „Мети" з 10. ц. м. находимо статтю під повищим наголовком, якої автор, скритий під криптонімом „Книгописець", виявляє знання порушеної справи, яка належить до тих численних проблем загально-національного значіння, які — на жаль — не мають зрозуміння серед загалу, а навіть серед провідних кол українського громадянства та якими ніхто ближче не цікавиться. Автор вказує при цьому надзвичайно влучно на один український політичний табор — т. зв. гетьманців, — який з завзяттям вартним кращої справи, веде палку внутрішню борню, поділившись на два відломи та роздираючи поміж себе світлу постать пок. В. Липинського і воюючи довкола декого з несвітлих живучих постатей — замість позитивною національно-творчою працею на місцях у ділянці, яка — здавалось би — повинна би їм найбільш відповідати.

Нижче подаємо кілька виймків з тої цікавої статті:

„Факт переходу 300 душ нашої шляхти в Бережниці на римо-католицький обряд, про що давніше вже була мова в нашій пресі, приневолює нас поважніше застановитися над проблемою нашої шляхти, яка — що так скажемо — переходить теж національну крізу. Бережницький факт безперечно був загострений та доведений до сумного кінця нетактом місцевого пароха, одначе, як уже тоді було чгадано, цей факт має дещо ширше підложа.

Наша шляхта у багато випадках і перед війною не ввійшла була вповні в річище нашого національного життя, багато таки з нашої вини. Дрібна наша ходачкова шляхта, не вважаючи на своє зубожіння, нераз більше ніж у деяких селян, все зберігала свою шляхотську ідеольогію, свою деякого рода традицію, а навіть зарозумілість на своє шляхотське походження, підтверджуване зберіганими як святість гербами. Нераз чулося в нас нарікання на слабо розвинене національне почування серед нашої дрібної шляхти, одвак ніхто не старався проаналізувати — чому саме? І нині більшість наших національних діячів, що працює в околицях, де живе наша шляхта, переходить над їхнім світоглядом до денного порядку а вислід такий, що серед шляхтичів, нераз і щиро привязаних до свого рідного, наші діячі мають дуже невеличке значіння, як це міг автор цих рядків сам безпосередньо ствердити в турчанському повіті...

Справа змінилася на гірше від часу, коли у Східній Галичині прийшла польська влада. Між нашою шляхтою почалася доволі демагогічна агітація з боку деяких польських чинників: „мовляв — ви є польська шляхта, на що вказують ваші герби, видані польськими королями". Жонглюючи поняттям „польська шляхта" в значінню державнім та „польська шляхта" в значінню національнім, ті чинники ведуть агітацію за переходом на латинський обряд; мовляв: „ви були колись польською шляхтою, але ви зрушинилися (?)". Річ ясна, що історично є це найзвичайніша брехня, однак все знайдуться слабі та неосвідомлені одиниці, що за панську ласку готові піти за ними.

Особливо турчанський повіт є полем такої агітації. Перед нами книжка п. заг.: „У збрудел Сану, Стрия і Дністру", Турка н. Стриєм 1929, написана командантом повітового Стшельца у Турці н/Стр. Владиславом Пульнаровичем, видана коштом „Звйонзку Стшелецкого". Для п. Пульнаровича всі ці шляхотські родини, яких походження є або волоське (отже православне) або староукраїнське, це лише „польська" шляхта. Так само польською шляхтою вважає автор взагалі нашу ходачкову шляхту, розселену на Підкарпаттю в числі ок. 100.000 душ в повітах Сянік, Турка, Старий та Новий Самбір, Сколе, Рудки, Стрий, Жидачів, Калуш...

Подібна агітація на загал ще не має нині більших успіхів, бо наша шляхта на загал дуже щиро привязана до своєї Церкви. Однак поодинокі сумні випадки вже є. На цьому ширшому тлі опертий перехід бережницької шляхти, подібну роботу ведеться, знаю від поінформованих людей, у Висоцьку п. Турка, де найшлася така сина птиця, б. бебістичний посол Височанський, що спіраючися на ласку „сильних міра сего", веде подібну агітацію в свойому селі та будує за прислані гроші польську захоронку, хоч формально він сам ще греко-католик.

Тут з одного боку може багато зробити тактовний та зорієнтований у ситуації парох, з другого боку громадська праця між нашою шляхтою, що взяла би під увагу специфічний світогляд загонової шляхти. Преосв. Ординарії у Львові та Перемишлі мусять добре застановлятися, чи кандидати на парохів до шляхотських сіл мають відповідні прикмети, якими могли би цей зрештою цінний елемент зробити більше відпорним на подібну агітацію. Священика шляхта на загал дуже цінить. З другого боку й громадська праця серед нашої шляхти мусить нераз відступати від традиційного нашого ультрадемократизму.

Тут передовсім вдячне поле до позитивної праці для українських гетьманців. Замість взаїмної боротьби, чи не краще було би перещепити ідеольогію пок. Липинського між нашу шляхту, хай прокинуться в неї національні амбіції, хай стане їй перед очі обовязок перемінитися з національно слабшої на національно сильнішу верству народу. Нашу шляхту слід освідомити, що вона є нащадком дрібного галицького боярства, що навіть гірські шляхотські села волоського походження все були східного обряду, який у Волощині розвинувся з українського культурного пня, що лише їх герби походять з польських часів, однак їх боярство старше чим панування Казимира в Галичині.

Потішаючим слід уважати почин, що кульчицька шляхта взяла на себе обовязок скликати зїзд усієї української шляхти в Галичині та таким робом положити основу під організацію цієї ґрупи українського громадянства. Може цей почин виведе ту симпатичну, а досі в громадському сенсі так мало активну верству на ширші поля громадської активности..."

Катастрофа в часі військових вправ.

ЧЕРНІВЦІ, 11. VII. (ПАТ). Учора в часі військових вправ у лісі Горечі, підчас проби перекинути тимчасовий міст через діл 50 метрів глибини, впало до ями 50 вояків 4. п. піонірів. Пятьох з них видобули страшенно покаліченими, інші 10 покалічені лекше.

Повстанчий рух у Сан-Паольо.

БУЕНОС-АЙРЕС, 11. VII. (ПАТ). У Сан-Паольо почався знову повстанчий рух, керований полк. Фіґуедом і піддержуваний кількома іншими стейтами. Уряд оголосив, що повстанці не можуть рахувати на ніяку поміч.

Заворушення і бої в Саксонії.

ЛЯЙПЦІҐ, 11. VII. (ПАТ). Політична боротьба і бої в Саксонії не вгавають. Преса нотує щораз поважніші вуличні сутички, що вже починають прибирати характер правильних боїв. У цілій низці місцевостей вбили вчора 4 особи, 20 осіб є тяжко і 40 лекше ранених. Крім того понад 100 осіб, у тому старики, жінки і діти, є менше чи більше сильно змасакрованих. За участь у бійках і стрілянинні арештували загалом понад 250 осіб.

В останній хвилі прийшли вісти про поважні заворушення в околицях лужицького Будишина, де є один забитий і 20 тяжко ранених. Числа лекше ранених не устійнили. Поліція арештувала 55 осіб, комуністів і гітлерівців. Тих, у котрих знайшли пальну зброю, віддали під наглий суд.

Швайцарська преса проти радянофільського конґресу в Женеві.

Анрі Барбюс повідомив комуністичну партію в Женеві, що конґрес протесту проти війни, який був визначений з початку на 1. серпня, має відбутися вже 2?. липня. При цій нагоді управу міста Женеви запевняють, що конґрес цей має виключно пацифістичний характер. Швайцарська преса, в данім випадку „Журналь де Женев", викриває, як виглядає „пацифізм" більшовицьких приятелів Барбюса, Ромен Роляна та інших, що так пильно заходилися біля цього конґресу.

Більшовицька преса в Европі з „Л'Юманіте" в Парижі та „Ді Роте Фане" в Берліні на чолі що аґітує за цим конґресом, заявляє отверто, що єдиним дійсним засобом мира є більшовицька світова революція. Офіціяльний орган Комінтерну „Л'інтернасіональ Комуніст" заявляє: „Всі програми мира — це брехня та гіпокризія для народу, коли на першім місці масам не засовують необхідности революції..."

З огляду на такий виразний характер майбутнього конґресу, згаданий женевський часопис пише: „Ми не хочемо, щоб імя Женеви злучили з урядженням деморалізації; ми не хочемо, щоб революціонери всіх країв приходили до нас обговорювати засоби на наше знищення. Ми сподіваємося, що Державна Рада дасть Барбюсові належну відповідь. Цей конґрес треба заборонити.

(Укр. Бюро в Женеві.)

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 14. ЛИПНЯ 1932.

СТ. ЛЕВИНСЬКИЙ. 2)

З ЯПОНСЬКОГО ДОМУ.

СНІГ.

Весь тиждень пересидів я дома. Ховав голову у книжки, але наука мене не бралася. Безнастанно перед очима стояв образ пані Мічіко, нерозгадана тайна східньої жінки.

Коли я показався знову на площі Сорбони, де мешкали Суґімото, новий плян дозрів у моїй уяві. Я йшов бадьоро сходами, вистеленими килимами. Я був гордий з мого нового пляну. Він був одночасно вигідний і самозрозумілий, як невигадливий арґумент, був нескладний і догідний для подружжя Суґімото. Нарешті давав і мені деякі можливості у руки. Так міркував я йдучи поволі сходами; нарешті постукав у двері.

— Отже ви хочете вчити по французьки мою маловажну і нерозумну жінчу? — потирав руки вдоволений пан професор. — Навіть ніколи не посмів мріяти... Розуміється, починайте хочби й зараз.

Я не виявляв цього поспіху, бо пан Суґімото завжди ще залишався у кімнаті і завважав, що краще може починати від купівлі добрих підручників. Ця орудка не вимагала присутности пані Мічіко.

— Вона нам зовсім непотрібна. У французьких книжках не розбере нічого — впевняв пан професор.

— Я не посмів перечити, хоча був й іншої думки. На ближкому бульварі зайшли ми до книгарні і набрали силу книжок. На думку японця підручників повинно було бути багацько, бо це краще впливає на зорову память учня. Він навіть почав переповідати мені якусь нову швайцарську педагогічну методу. Але я був розсіяний і цій купівлі книжок надавав тільки умовного значіння. Нарешті навантажені книжками повернули ми до дому.

Я розгортав перед нею одну книжку за другою, задержувався довше на ілюстраціях, потому казав вимовляти якесь дуже трудне французьке слово. Пані Мічіко ніяковіла. Вона складала уста до дивного звуку чужої мови. А професор сміявся. Він просто боки зривав від щирого реготу. Це збентежило її до решти і вона замовкла зовсім. Але пан професор, у свою чергу, почав вимовляти трудне французьке слово, мені довелось виправляти тепер його.

Така переміна роль руйнувала всі мої наміри. Виправляючи удесяте вимову пана професора я тратив терпець. Мені хотілося наговорити йому дурниць, післати у куток клячіти або просто наказати мовчанку. Нарешті не видержав я, досить різко встав і попрощався.

З того часу почалися для мене правдиві муки. Наші лекції утрох перемінялися реґулярно у граматичний двобій із проф. Суґімото, причім пані Мічіко поводилася наскрізь пасивно. Це було щось у роді нової партії шахів, тільки стократ важчої і більше томлячої. Проф. Суґімото показався незвичайно впертим і поволі думаючим учнем. Кожне граматичне правило всестороннього аналізував на всі способи, аналізував його і шукав для нього анальоґій у ріжних граматиках світу. Розуміється це не перешкоджало йому все чисто забути до нової лекції.

Пані Мічіко не думала взагалі, на всякий спосіб не про лекцію і не про мене. Вона машинально повторяла одно слово, ніби накручений автомат. Одночасно дивилася на чоловіка і шукала очима його апробати. Ситуація ставала нестерпною.

Одного дня у час такої лекції, зайшов у кімнату Йошіо. Без зайвих поклонів присівся він до столика і пильно почав слідкувати за ходом науки. Ніби непроханий інтруз або пяте колесо воза! Цим перебрав він мірку. Я засимулював сильний біль голови і пішов до хати. У дійсності зайшов до „Д'Аркуків" і після третьої чарки мандарена задрімав на кріслі.

Коли вернувся я домів, голова тяжіла мені. Я ляг спати, але сон уже не брався моїх очей. Усю ніч перебув я ніби у пропасниці, переверта-

„Тепер ніхто книжки не купує...“

Цікаві моменти з останніх Загальних Зборів Видавництва „Червона Калина“.

Видавництво „Червона Калина“ у Львові за 11 літ свого істнування випустило у світ 49 книжок (ріжних наголовків) на 65 томів, разом 400.000 примірників. Таким робом, пересічно щороку виходило 5 томів у 20.000 прим. Між ними [illegible] мають безумовно зовсім невеличку літературну вартість, але чимало є теж творів, що внесли в український книжковий ринок правдиві здобутки. Коли ж додати до того 11 календарів „Червоної Калини“, які мають свою славу, 4-ий рік істнування прегарного журналу „Літопис Червоної Калини“, врешті саму місію того В-ва, яке займається дослідами нашого недавнього минулого і розбудило та оживило цілу одну ділянку творчости (історичні спомини) — то цілком обєктивно й без ніякого перебільшення можна ствердити, що це Видавництво є найметкіше, найактивніше і найбільш заслужене з усіх українських післявоєнних книжкових видавництв і має вже нині своє, окреме місце в історії української культури. А що оперте воно не на звичайних основах приватно-комерційного підприємства, лише на уділах членів кооперативи і зиск з правила переливає до запасного фонду, то і по формулі і по суті є громадською установою. З усіх тих мотивів мусять бути цікавими також для ширшого загалу деякі подробиці з останніх (одинадцятих з черги) Загальних Зборів „Червоної Калини“, особливо ті, які характеризують [illegible] загальний стан на видавничо-книгарському ринку. Хоча згадані Заг. Збори відбулися ще 26. мин. міс., а проте подробиці, на які хочемо звернути увагу, не тільки не втратили на актуальності, але ще більше стали актульними — у звязку з „канікулярним“ сезоном, який є найгіршою, мертвою порою для збуту книжок.

Найважнішою і для нас найцікавішою частиною зборів був звіт з діяльности Видавництва за 1931 рік, складений його директором п. П. Постолюком. Рік 1931 — казав він — був одним з найважчих років Видавництва за весь час його істнування. У тому теж році це найсильніше фінансово видавниче підприємство мусіло вживати всіх зусиль, щоби зовсім не припиняти своєї діяльности. Зроблено це продаючи переняту книгарню в Золочеві, енергійним стяганням боргів та масовим приєднуванням членів. Щодо золочівської книгарні, то основуючи її Управа В-ва гадала, що саме в Золочеві, де находяться дві українські школи та який є центром одного з наших найсвідоміших повітів, треба мати власну експозитуру для збуту своїх і чужих видань. Але це довіря до національно-культурної свідомости золочівського громадянства показалося на практиці занадто поквапне й неоправдане — особливо у відношенні до старших громадян; своє істнування завдячує книгарня виключно селянству і молоді. Тепер Управа відступила ту книгарню на приватну власність її колишньому управителеві, продаючи йому товар на 4-літні сплати.

Куди гірше представляється справа зі стяганням належних В-ву боргів. Це, як відомо, найбільша болячка всіх українських (також часописних) видавництв і всіх кооператив. Управа „Черв. Калини“ розуміє й оправдує тих своїх членів, яких заховила нужда на селі та які живуть з хліборобських продуктів, що страшенно полешевіли. Але крім них, які зрештою творять велику меншість довжників, є ті, яких кріза торкнулася розмірно мало або й зовсім ні. До них перших належать нпр. державні урядовці, які зовсім не платять своїх побовязань, виправдуючися знижкою платень. Величезну більшість довжників В-ва творять ті, які показалися взагалі людьми, що не люблять платити за друковане слово та є переконані, що книжка належиться їм даром. „Є й такі, які мають поважні гроші, але волють складати їх у чужі банки, ніж оплачувати свої зобовязання, удаючи людей бідних, або теж цинічно заявляючи, що тільки дурний платить свої довги!.“

Всетаки — казав дальше п. Постолюк — частину своїх належностей В-во стягнуло і посплачувало деякі власні довги. Треба теж назначити відрадний факт, що бодай невеличка скількість членів кооперативи виплатила гроші наперед, на книжки, які щойно в будуччині появляться. На акцію внутрішньої позички відгукнулися у першу чергу ті, які найсолідніше вирівнюють належности за книжки. Ті, які приймають і читають книжки, але не платять за них, не вважали навіть своїм обовязком звернути розіслані всім членам відповідні грамоти.

Щодо приєднування нових членів, то кажуть про це промовисто цифри. В 1927 році „Червона Калина“ мала 157 членів, в 1928 р. — 250, в 1929 — 734, в 1930 — 1119, в 1931 — 1571, а цього року видавнича кооператива має уже понад 2.000 членів. Коли би ті члени доповнили уділи, то В-во отрималоб яких 15.000 зол., які відразу санувалиб його відносини та дозволилиб дальше друкувати найцінніші рукописи, які ждуть своєї черги. Коли в 1929 р. В-во видало 14 книжок в 1930 р. — 18 книжок, а в 1931 — 12 книжок, то в біжучому 1932 р. випустило у світ лише три томи і щонайвище випустить ще два.

„Тепер ніхто книжок не купує“. По всіх книгарнях устали торги. Нпр. Станиславів у попередніх роках присилав В-ву щомісячно 200—300 зол. за його книжки, тепер присилає 15—30. Серед таких відносин треба було витратити чимало енергії щоби можна було сплатити в 1932 р. 24.000 своїх зобовязань за папір і кошти друку останніх книжок...

Повищі цікаві уваги доповнював член Управи О. Навроцький звітом про фінансовий стан „Літопису Червоної Калини“. Сьогодні передплачує той часопис 1920 осіб але направді на назву „перед-платників“ заслуговує лише 442 осіб, бо решта залягає з передплатою разом на велику суму 12.570 зол.

Крім тих звітів — Управа докладно пояснювала присутнім на Заг. Зборах своїм членам поодинокі позиції білянсу (він видрукований у „Літописі Ч. К.“), висоту накладу поодиноких книжок та всі подробиці видавничої діяльности, з яких можна би зовсім зорієнтуватись у стані цього В-ва та взагалі нинішніх умовин невдячної видавничої праці. Наслідком розгляду, хто найбільш підтримує В-во та хто його підкопує — рішено одноголосно висловити подяку Преосв. Кир Іванові, львівському єпископові та Епископському Ординаріятові у Станиславові за прихильне відношення до Видавництва, за моральну підтримку для тех, що ширять друковане здорове слово і за поміч при його поширюванні.

При цій нагоді треба згадати, що Заг. Збори змінили незначно в 2-ох місцях статут кооп. „Черв. Калина“ (м. ін. доповнюючи склад Надз. Ради з 7-ми до 12-ти членів). Рішено теж календар „Черв. Калини“ вислати членам кооперативи виімково в цей рік не безплатно, лише за половину ціни; дальше: обнизити ціну книжок, добиваючи лише малу надвишку до власних коштів видання, врешті — рішуче візвати членів до вирівнання грошевих залеглостей, а несовісних довжників позивати до суду...

Вислухавши таких звітів і такої дискусії треба відноситись з найбільшим признанням до одиниць, які в нинішні часи мають терпець іти хрестним шляхом української книжки..

Клопоти нового Виділу НТШ.

Із достовірних джерел дістаємо інформації які вважаємо своїм обовязком подати до прилюдного відома хочби з огляду на виділ установи, що може опинитись у найближчій будуччині під тяжкими замітами. А саме теперішній виділ Наукового Т-ва ім. Шевченка дістав у спадщині від бувш. голови Т-ва д-ра К. Студинського фінанси у невеселому стані: великі довги і — ніяких ближчих інформацій. Д-р К. Студинський уступаючи зі свого становища не вважав за відповідне передати фактично урядування новому голові д-рові В. Левицькому, заявляючи, що це зайве, бо все є у зразковім порядку. Тимчасом тепер виходять на верх ріжні подробиці, які спричинюють новому виділові великий клопіт.

Виявилося, напр., що 30. листопада 1926 р прийшла через „Вінербанк Ферайн“ на адресу „Наук. Т-ва ім. Шевченка“ від о. Омеляна Рекрута із Злуч. Держав сума 60 долярів на фонд памятника І. Франка; досі ці гроші не дійшли до комітету будови памятника Франка і щойно у найближчих днях теперішній голова „Наук. Т-ва ім. Шевченка“ передає їх комітетові з відсотками, так, що „Наук. Т-во ім. Шевченка“ зазнає втрати понад 20-и долярів.

Те саме виявилось теж щодо деяких інших позицій, вписаних у книгах. А саме дня 8. лютого 1930 р. Українська Академія Наук прислала через „Наук. Т-во ім. Шевченка“ 225 дол. для Ольги Кобилянської; а 31. жовтня 1925 р. прийшло 298.38 зол. для вдови по Івані Франкові. Обі адресатки цих грошей не дістали. Відомо, що О. Кобилянська і вдова по Ів. Франкові дістали гонорар за передрук творів радянськими видавництвами. Адресаткам грошей в пору не виплачено і вони досі мають до НТШ. претенсію.

Одночасно члени „Наук. Т-ва ім. Шевченка“ знають, що д-р К. Студинський щедро роздавав „зачети“ своїм найближчим приятелям на ще ненаписані праці і навіть платив гонорарі у „своїй“ фільольогічній секції членам цієї секції за коррефератн про предложені там праці. Нема сумніву, що ці методи господарки вийдуть у свій час наверх, коли фінансова комісія буде приневолена здавати справу із фактичного стану фінансів „Наук. Т-ва ім. Шевченка“. Цікаво, що головним аргументом за кандидатурою д-ра К. Студинського на голову НТШ. була його слава „доброго адміністратора“.

[illegible]чися з боку на бік, весь у потах і окружений [illegible]мками мов зграєю голодних собак.

Що було мені робити? Зовсім ясно розумів я, що зайшов у сліпу вуличку, що з неї нема виходу для мене. Що доведеться вчити проф. Сугімото для дешевої приємности бути разом з нею і дихати тим-же повітрям, що й вона. Яка скромна і непропорціональна нагорода! І ще той Йошіо — думав я у розпуці — він готов вернутись знову й слухати всіх моїх лекцій. Цьому потурати не можу! Цього вже за багато! Я повторяв собі такі і подібні фрази у безпамять. Свідком моїх терпінь був місяць, зимний, металевий місяць, що розтанув ненароком серед неба від ранкового світла, мов мандруючий серед океану ледовик від теплого подиху землі. Але новий день приніс із собою свіжу енергію і нові сподівання.

Коли на другий день станув я знову перед [illegible]ськими дверми проф. Сугімото мав я це виразне почування, що цей день буде рішаючий. Ніколи ще пані Мічіко не здавалася мені більш далекою і неприступною, а ніжність і всі екзотичні тайни її істнування, більш ексклюзивно заборонені табу. Проте моя терпеливість скінчилася. Крім нової, „остаточної“ вже пропозиції, так сказати ультиматум для проф. Сугімото, [illegible]рів я собі ще у рішучу постанову не піти ні в якому разі на компроміси. „Так далі бути не може!“ додавав я собі відваги.

Чи проф. Сугімото справді зніяковів? Чи ця широка зморщка, що прорізала нараз його чоло, понад двома, втікаючими на боки очима, означала вагання?

— Ваша пані — казав я до нього — робить надто малі поступи у науці. Давайте, попробуємо з нею нової методи! Коли дозволите, зайдемо на вулицю, ставатимемо перед крамницями і так, образово, ваша дружина лекше памятатиме...

— Зрештою, ви те самі казали, пане професор, що на зоровій памяті треба базувати науку чужої мови. Чи не так?

Розгублені на обличчю японця очі встрибнули назад у свої нормальні дірочки а до мене простягнулася широка долоня:

— Знаменита думка — промовила до мене професорська усмішка. Так, по правді, повинна виглядати правдива лекція чужої мови. Тільки — тут пан професор завагався і глянув на жінку, вибачайте, що не піду з вами. Моя жінка вам не буде заваджати?

Останнє питання звернене було до неї. Але пані Мічіко не відповідала. Машинально вдягала вже легкий плащик і брала у руки колірову японську парасольку.

(Продовження буде.)

Хто не платить за часопис, підриває рідну пресу.

ОСТАННІ ВІСТИ

ЗАЯВА ДОВІРЯ ДЛЯ ЕРІО.

Маневри і вправи резервістів не будуть знесені.

ПАРИЖ, 12. VII. (ПАТ). В французькому парляменті відбулася жива і палка дискусія над внеском соціялістів, аби знести вправи резервістів і великі маневри в 1932 р. з приводу фінансових клопотів уряду. В дискусії забрав слово теж премієр міністрів Еріо в обороні вправ резервістів і маневрів в 1932 р. Еріо покликався на авторітет Жореса, який заявив, що політична партія, нездібна понести жертви в обороні краю, є нужденним громадянством. Вкінці Еріо зажадав заяви довіря від парляменту для уряду. Пізно вночі, бо в год. 1.20 відбулося голосування над внеском соціялістів і заявою довіря для ряду. За заявою довіря заявилося 385 голосів, а проти уряду 201 голосів.

НІМЕЦЬКИЙ КАНЦЛЕР ПРО УСПІХ У ЛЬОЗАННІ.

БЕРЛІН, 12. 7. ПАТ. В понеділок канцлер фон Папен на засіданні кабінету здав звіт з льозанської конференції. В імени кабінету подякував канцлерові та членам делеґації міністер внутрішніх справ фон Гайль за їх успіхи і працю в Льозанні. Опісля фон Папен полемізував зі закидами, чому нім. делеґація не обстоювала цілковитого скреслення відшкодувань, кажучи, що тоді Німеччина була би осамітнена серед держав, які шанують правовість. Зате на думку канцлера звільнення Німеччини від заплати відшкодувань зломить цю засаду, що на ній основувалися відшкодування. Теж відповідальність за викликання війни вирішено для Німеччини корисно.

ПРОТИ СКРЕСЛЕННЯ ВОЄННИХ ДОВГІВ.

Опозиція в конґресі.

НЮ-ЙОРК, 12. VII. (ПАТ). В конґресі і палаті послів зростає опозиція, проти скреслення воєнних довгів Злученими Державами для европейських держав-довжників. Сенатор Сміт заявив, що Европа переступає межі приличности. Двері для якихнебудь ревізій замкнені.

ПЕРЕД ВИБОРАМИ ГАРЯЧКА В АМЕРИЦІ.

Демократична партія проти прогібіції.

В Злучених Державах ведеться жива передвиборча акція перед недалекими виборами нового президента, які назначено на листопад ц. р. Тому демократична партія на свому зїзді в Чікаго видвигнула клич, що на випадок вибору їхнього кандидата на президентський столець, конґрес ухвалить закон, яким дозволить продавати вино і пиво. Тому то власники броварів заметушилися і на борзі ремонтують замкнені бровари сподіючися, що прогібіція буде знесена. Але навіть ухвалення закону, що дозволив би продавати пиво і вино, ще не зносить прогібіцію. Знову прогібіція, себто заборона виробу і продажі алькогольних напитків є частиною конституції. Конституція надала конґресові право видавати закон які напитки слід уважати алькогольними, себто одурюючими. Закон Волстіда, яким заведено в 1920 р. прогібіцію в Америці каже, що кожний напиток є алькогольним, який має більше як пів відсотка алькоголю. Тому якби навіть конґрес ухвалив закон і дозволив продавати напитки зі семи чи десять відсотками алькоголю, то ще й тоді прогібіція не була би знесена, а щонайменше заломилася би.

ЗАЛОГА ЗАТОПЛЕНА.

Підводного човна не добувають.

ПАРИЖ, 11. VII. (ПАТ). З Шербурґа надійшли вістки, що водолаз французького корабля „Артільо“ пірнув аж на дно моря і побачив, що отвори затопленого підводного човна „Прометее“ відчинені. В однім отворі побачив трупа моряка. Тому, що умовини праці на морю дуже трудні, покищо перервано працю над видобуттям затопленого підводного човна. На знак жалоби префектура маринарки доручила всім воєнним кораблям знизити хоругов до половини.

ПЕРЕРВАНИЙ ЛЕТ ДОВКОЛА СВІТУ.

Ґрефін і Метерн вертають до Америки.

Американські летуни Ґрефін і Метерн, які мусіли перервати свій лет довкола світу з приводу дефекту в моторі та осіли біля Борисова, прибули вже до Москви. Летун Ґрефін є легко ранений в голову, а летун Метерн лише потовкся. Летуни не думають лікуватися в Москві, але вертають залізницею до зах. Европи, звідкіля поплинуть кораблем до Америки. Цього року сміливі летуни плянували лет довкола світу, аби установити новий рекорд. Зате попробують щастя в леті довкола світу щойно слідуючого року.

КРІВАВИЙ СТРАЙК В БЕЛЬҐІЇ.

Комуністи підготовляли революцію.

БРЮСЕЛЯ, 12. 7. ПАТ. Ґенеральний страйк ґірників у Бельґії довів до крівавих сутичок з військом і жандармерією. Тому державні фабрики і електривні обсаджено військом і жандармерією, яка вживає зброї. Багато осіб ранених померло вже в шпиталі. У вуглянім басейні кружляють панцирні авта з військом, яке узброєно скорострілами. Переведені ревізії між комуністами виявили інструкції з Москви, аби комуністи орґанізували революцію в Бельґії.

ЧЕСЬКИЙ ПРОМИСЛОВЕЦЬ БАТЯ ЗГИНУВ.

ПРАГА, 12. 7. ПАТ. У вівторок біля 6 год. вранці вибрався відомий чеський промисловець Батя аеропляном до Швайцарії не зважаючи на густу мряку. Негайно по злеті літак упав з висоти 600 метрів на летунськім майдані в Остроковицях, недалеко Зліну, де є фабрики Батя. Літак знищений до тла. Летун згинув негайно. Тяжко раненого Батя перевезено до шпиталя, де він помер в 9 год. рано. Фабрики взуття в Зліні видали негайно надзвичайний долаток до власної часописи „Злін“ з покликом до співробітників задержати спокій, заявляючи що фінанси промислових заведень Батя забезпечені. Негайно іменовано директорами фабрик Батя прокурента фірми Віпера і двоюрідного брата небіщика Яна Батю. Син Батя має 18 років і є единим спадкоємцем величезного маєтку свого батька.

АРЕШТОВАНО ВБИВНИКА КОМІСАРЯ ЧЕХОВСЬКОГО.

Поліція арештувала робітника Петра Яворського з Тустанович, під замітом вбивства комісаря Чеховського, якого вбито в дні 22 березня з. р. при вул. Стрийській у Львові.

Вбийник Яворський утік негайно по атентаті до Борислава. Поліція веде слідство. Арештованого під замітом вбивства Романа Барановського випущено на волю.

САМОХОДОВА КАТАСТРОФА В ТРУСКАВЦІ.

В неділю поїхало зі Львова вісьмох артистів міських театрів до Трускавця з виставою. По виставці артисти посідали до таксівки, аби вернути назад до Львова. В тому моменті авто д-ра Самуеля з Борислава наїхало з таким розгоном, що артисти повилітали зі свого авта на хідник. Наслідки страшні, бо чотирьох артистів ранених. Марія Чайковська ме зломану чолюсть, Марія Копачівна рани на голові, Рудольф Рачка зломив собі обойчик, а суфлер Боріц зломив два ребра.

Ранених відвезено до шпиталя в Дрогобичі. Поліція веде слідство.

—o—

Спортові висліди.

Коломия. Пролом (Станиславів)—Дрор 3:1 (1:1). Мист. кл. Б.

Ходорів. Сокул —У. С. Т. 5:0 (3:0). М. кл. Ц.
У. С. Т.—Скала (Стрий) 3:0 (2:0). тов. змаг.
У. С. Т. II.—Хортиця (Жидачів) 2:1.

Борислав. Тур—Дністер (Самбір) 2:1 (1:1). Мист. кл. Ц.

Стшелец—Скала (Стрий) 2:0 (1:0).

В Італії відбулися минулої неділі змагання за чашу Европи між Віеною і Больонією у Больонії та змагання Ювентус—Слявія у Турині.

Перші змагання відбулися правильно і виграла їх Больонія 2:0 (0:0). На змаганнях Ювентус—Славія прийшло до бійки, як і на перших змаганнях у Празі. Чехи зійшли з грища при стані 2:0 для італійців. У фіналі стрінуться Слявія і побідник зі змагань Віенна Больонія.

—o—

Біржа.

Гроші.

Ам. дол. 8.89—8.89.50, кан. дол. 7.60—7.63, ч. кор. 0.26.33—0.26.50, фр. фр. 0.35—0.35.20, шв. фр. 1.72.8—1.73.20, ф.шт. 32.20—32.50, леї 0.05—0.05.50.

Срібло: австр. кор. 0.33—0.33.50, 5 кор. 1.70—1.75, фл. 0.90—0.15, руб. 1.45—1.50, коп. 1.10—1.20.

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА“ З ДНЯ 14. ЛИПНЯ 1932.

В. Л. 2)

З ПОБУТУ У КРИНИЦІ.

(Докінчення).

II. Жахлива недбайливість церковної влади.

„Девятка“ давно скінчилася, а я сидів задуманий і порівнював, як у нас, а як у сусідів.

Треба було лишитися ще на одній службі, щоби її вже уважно вислухати.

При виході з костела бачу, що закристіян продає якісь часописи; приступаю до нього і купую. Це „Пшеводнік Католіцкі“, тижневик, видаваний у Познані. Питаю закристіяна, які то роботи початі біля костела? Він пояснює мені, що починають розширювати костел коштом 360.000 зол., бо цей уже за малий.

Перед 15 літами мали тут маленьку, деревляну капличку, куди доїздив на Службу Божу священик аж з Мушини. Нині мають тут уже окрему парохію з двома священиками і гарний мурований костел, який знову є за тісний.

А як ми тут виглядаємо?

Криниця це ж правіками терен нашої, гр.-кат. парохії; латинники мали тільки парохію в Мушині, а ми маємо тут у Криниці-селі (віддаленім 3 км.) віддавна свою парохію, куди належить і та частина, де находиться купелеве заведення. Тут були господарями і власниками землі наші лемки. Щож сталося з ними?

Саме в цьому правдива трагедія і розпука! По наших лемках уже нині сліду не побачите; їх земля пішла в чужі руки, на місце лемків стали власниками тієї землі поляки і жиди і створили з Криниці чисто польську оазу: але таку чисту, що не найдете тут ніде одної живої української душі не то між державними і автономічними урядовцями, але навіть між найнижчою службою в пансіонах, лазничках і інших „осередках“ праці. Все імпортоване зі Ст. Санча, Грибова, Тарнова та Бохні.

Бідний лемко, над яким не працював ніхто під громадянським оглядом від кількох поколінь, який знав тільки, що він „русский“ і „православний“, не видержав напору чужої культури і пропав. Він буде служити хіба погноєм для чужої культури, яке без сумніву буде звідси промінювати докола на наші села і впливати на темного лемка!

Не видко навіть приватного почину з нашого боку; на цілу Криницю є всього один-однісінький пансіон в українських руках, (принагідно кажучи, гарно ведений і недорогий).

А щож роблять провідники того лемка, яку діяльність розвинули вони з точки національної і обрядової на такім важнім і такім загроженім терені? Відповідь випаде дуже сумна і просто неймовірна; досить буде, коли скажу, що гр.-кат. парохія, яка має тут чимало своїх власних ґрунтів і будівельних парцель, власний ліс і власну цегольню, не подбала досі за те, щоби поставити в такім важнім купелевім місці бодай яку невеличку каплицю!

Чи повірить хто в таку байдужість, чи може навіть злу волю?!

Наш священик, якого сюди пригнала недуга, мусить або відправляти Службу Божу в костелі і сам собі відповідати, або наймає фіакра і їде до Солотвини або мусить слухати латинську Службу Божу в костелі!

До Криниці-села не радо їде хто, бо поперше далеко, а друге — треба мати велику терпеливість і добрі нерви, щоби нпр. вислухати на співаній Службі Божій о. пароха читання на хорах „Вірую“ чистою московською мовою!

Латинники дали до Криниці-живця заздалегідь окремого священика, хоча не було ще для кого: побудували для нього парохіяльний будинок, де є 12 кімнат до винайму і цей священик вже з того самого може прилично вижити (за 11—13 зол. денно від особи тільки 5 місяців дає доходу 21.600 зол., а з того певно половина чистого!) Але на таку „фільософію“ ми ще за дурні.

Що гірше — я чув від місцевих жидів (а вони все добре орієнтуються в таких справах), що нашій тут. парохії сконфісковано кільканадцять моргів будівельних парцель тому, що вона ані сама на них нічого не будувала, ані нікому не хотіла продати.

Тодішню вартість тих вивласнених парцель оцінюють на 250.000 долярів (прошу подумати, яка це сума 1/4 міліона долярів і що можна було за неї в Криниці побудувати!), а тепер, по кількох роках процесів має парохія дістати за це 30.000 долярів!

Це вже такий скандал, що на нього вона ніякого виправдання; так господарити церковним майном можуть хіба замасковані вороги нашої нації і обряду, або — люди невідповідальні!

Чи до такого експонованого і важного місця не слід було від літ посилати людей свідомих і діяльних? А якщо був брак таких одиниць, то можна було приділити на кілька літ з Перемишля людину тої міри, що о. мітрат д-р Левицький. Він був би уже знав, що і як треба в Криниці зробити і він певно був би врятував позицію. А то проспали відповідну хвилину і запустили таке велике народнє добро! Хто тепер візьме на себе за це відповідальність? Хто відповість за теперішню недбайливість і за всі дальші наслідки?

Яким правом залишаються на своїх становищах люди, що так ганебно повели свою працю? Чи компетентні чинники звернуть нарешті увагу на Криницю і її околицю та подбають, щоби врятувати бодай те, що ще можливе врятувати?

—o—

Спростування Воєвідського Уряду в Станиславові.

Станиславів, 7. липня 1932.

На основі § 19 пресового закону з дня 17. грудня 1862 (ч. 6. Д. п. п. з р. 1863) Воєвідський Уряд прохає помістити в найближчому або слідуючому числі „Діла" після одержання нинішнього листа і в приписаний спосіб отсе спростування:

„Не є правдою, начеб-то закиди, піднесені в „Ділі" ч. 25. з 4. лютого 1932 дотично II. загального спису населення, переведеного в місцевості Тяпче, пов. Долина, відповідали дійсному станові річи. Зате правдою є, що спис населення переведено на терені тієї місцевости згідно з обовязуючими приписами.

Зокрема не є правдивий закид, начеб-то зі списовим комісарем ходили по домах були присутні при виповнюванні списових аркушів начальник громади і постерунковий держ. поліції, а також начеб-то присутній при списі в домі Щеглюкової начальник громади мав висказатися до неї словами, наведеними у згаданій статті. Зате правдою є, що списовий комісар перевів спис тільки з помічником, а факт, що у Щеглюкової в часі виповнювання списових аркушів були присутні начальник громади і постерунковий д. п., мав місце тільки наслідком припадку. Вичислені явилися там з метою пересухати сина Щеглюкової у звязку з крадіжю риб, яка мала місце в тому часі. Випадкова приявність начальника громади і постерункового д. п. в домі Щеглюкової стала підставою до сформулування загального закиду, начеб-то вичислені асистували в цілій окрузі в часі списової акції. Тимчасом вичислено тільки Щеглюкову, як особу, у котрій факт присутности начальника громади і постерункового мав місце, зрештою випадково без подання назвищ інших мешканців. Вкінці Щеглюкова потвердила, що не є правдою, начеб-то начальник громади мав висказатися до неї тими словами, які йому приписано в пресі.

В дальшому не є правдою, начеб-то списові комісарі не виповнювали рубрик дотично матірньої мови й релігії і начеб-то вписували руську мову, як мову рідну, всупереч волі інтересованих осіб, що домагалися вписання української мови, при чому спиралися на даних, поміщених у військових книжечках. Зате правдою є, як виказали переведені досліди, що списові комісарі вивязалися як слід і згідно з обовязуючими нормами з доручених їм завдань, а з військових книжечок списували докладні дати уродин дотичних осіб.

За воєводу:

Яворський, начальник виділу.

З орґанізаційного руху.

НАРАДИ І ВІЧА В СОКАЛЬЩИНІ.

Дня 3. червня ц. р. відбулася нарада селянського активу в **Сокалі**. Реферував посол Вол. Кохан.

Дня 5. червня ц. р. відбулася повітова нарада УНДО в організаційних справах в **Угнові**. Реферував посол Вол. Кохан.

Дня 9. червня ц. р. було велике районове віче під голим небом у містечку **Тартакові**. Звідомлення з посольської діяльности і політичний реферат виголосив посол Вол. Кохан.

Дня 11. червня ц. р. була довірочна нарада УНДО в **Ковотовах**. Реферував пос. Вол. Кохан.

Дня 12. червня ц. р. відбулося велике окружне віче під голим небом у **Городловичах**. Промовляв пос. Вол. Кохан.

Дня 16. червня ц. р. була політична нарада УНДО в **Белзі**. Реферував пос. Кохан.

Дня 26. червня ц. р. відбулося велике віче в **Сокалі** (понад 3.000 учасників). Реферували посли: Кузик, Яворський і Кохан.

НАРАДИ УНДО В КОПИЧИНЕЧЧИНІ.

Дня 27. червня ц. р. відбулася довірочна нарада УНДО в містечку **Хоросткові**, копичинецького повіту. Присутніх було 301 осіб з Хоросткова і з 7 сусідніх сіл. Головував д-р В. Бабій, лікар з Копичинець. Реферати виголосили посли: С. Хруцький про значіння діяльности Української Парл. Репр. та О. Яворський про потребу культурно-освітньої економічної і політичної організації. Вже після вичерпання денного порядку комендант постерунку розвязав нараду на тій підставі, що, мовляв, двері салі Народнього Дому були відчинені. А треба знати, що в Народнім Домі вікна забиті дошками і тільки через відчинені двері доходить світло сонця.

Подібна нарада УНДО відбулася 28. червня ц. р. в містечку **Пробіжній**, копичинецького повіту. Присутніх було 233 особи з 13 сіл. Головував д-р В. Бабій. Реферували посли С. Хруцький і О. Яворський. З присутніх забирали голос п. Музика і о. Брикович. Ухвалено три резолюції: 1) довіря для Української Парляментарної Репрезентації, 2) заклик до створення Міжпартійної Ради всіх національно-державницьких партій, 3) заклик до створення в соймі одного Українського Клюбу.

В дні 29. червня ц. р. відбулася нарада в селі **Васильківцях**, копичинецького повіту. Присутніх було 239 осіб, головно з Васильковець. Нарада почалась пізно вечером, коли люди вернулись зі сапання. Головував п. Миговський Михайло, реферував посол. С. Хруцький. Слід відмітити сердечне принятя посла громадянами і високу національну свідомість васильківчан.

ПОВІТОВА НАРАДА В ЖОВКВІ.

Дня 5. липня ц. р. в годині 2. пополудні в домівці ОО. Василіян у **Жовкві** відбулася повітова нарада Українського Національно-Демократичного Обєднання в організаційних справах. На нараду прибуло около 100 відпоручників з усіх громад жовківського повіту. Нараду відкрив адвокат д-р Романків короткою промовою. До президії вибрано о. декана Івана Бирка, Івана Біліхарського і Захара Скібіцького. Секретарював д-р Іван Романків. Реферат про політичне і господарське положення українського народу та про нові шкільні закони виголосив посол д-р Любомир Макарушка. Головний секретар В. Целевич виголосив організаційний реферат. По промовах виявилася дискусія, в якій забирали голос: п. Демчина з Камінки Лісної, Олекса Якимів з Куліва і Михайло Була з Вязової. Деякі промовці звернули увагу, що інтелігенція за мало прикладається до нар. праці. На запити відповідав В. Целевич. На внесок о. Скібіцького вибрано організаційний комітет, який має на осінь приготовити повітовий зїзд УНДО. У склад організаційного комітету увійшли: д-р Романків, о. Біговйський, о. Т. Банах, Михайло Була і Саламаха Григорій. Короткою промовою В. Целевича та відспіванням національного гимну покінчилася ця нарада

НОВИНКИ

— Українська кооперативна харчівня у Львові. На днях відбулися у Львові установчі загальні збори кооперативи „Вітаміна", яка поставила собі завдання: відкрити і вести у Львові українську кооперативну харчівню. Хто знає, яка величезна скількість місцевих і приїзжих українців харчується у Львові по ріжних чужих, неукраїнських ресторанах, їдальнях і молочарнях, головно наслідком недостачі українських, той мусить признати, що ідея оснування української кооперативної харчівні у Львові наскрізь реальна і що така вміло і з солідним та річевим підходом ведена кооп. харчівня зуміє зеднати собі широкі круги українських консументів. Головою надзірної ради кооп. „Вітаміна" вибрано п. Григорія Ганулякa, голову Союзу Українських Купців і радника Торговельно-Промислової Палати у Львові, а справником інж. Івана Канднка, дир. промислових шкіл „Рідної Школи" у Львові.

— Концерт Марії Сокіл у Черчу. Управа живця Черче повідомляє, що їй удалося запрохати на один концерт нашу знамениту співачку п. Марію Сокіл, якої концерт у Львові вся преса стрінула з найвищим признанням і одноголосно назвала його „найбільшою атракцією концертового сезону". Згаданий концерт відбудеться 17. ц. м. Черчанські гості, що не мають змоги користати із театральних вистав ані інших більших імпрез, цим разом матимуть справжню несподіванку. Також деякі громадяни із доокола ичних сіл та містечок, що не так скоро матимуть нагоду почути нашу співачку у більшім місті, виберуться імовірно на цей день до нашого літниська.

— Поширення й розмалювання церкви оо. Василіян в Жовкві. Величаву церкву оо. Василіян в Жовкві, збудовану в р. 1687, поширили тепер через викінчення прибудівки, яку почали були будувати ще в р. 1901. Нутро цієї прибудівки, як і самої церкви буде прикрашене стінними мальовилами, виконання яких доручено проф. Юліянові Бутманюкові. Малювання нутра церкви передбачено на 4—5 літ, а тимчасом викінчене вже малювання нутра копули, що представляє сцени зі Старого Завіту. Облича осіб — це переважно портрети людей духовних і світських, що заслужилися для акції прикраси церкви стінними мальовилами.

— Після подій у ліському повіті. Пос. д-р Ст. Біляк просить нас зазначити, що підчас його побуту у Сяноці в звязку з ліськими подіями — в усіх його розмовах та інтервенціях у судових і адміністраційних чинників брав участь від сяніцької української палестри д-р Степан Ваньчицький, адвокат у Сяноці.

— Московська цензура українських книжок. Як відомо, більшість українських видавництв висилає свої видання до таких центральних культурних установ на Рад. Україні, як Всенародня Бібліотека, Академія Наук і ін. Показується, що навіть до таких замкнених установ, які не займаються кольпортажею і де чейже можна теж частину „небезпечних" видань сховати виключно для вжитку найльояльніших „учених" та не показувати посторонній публиці, — деякі нерадянські видання не доходять. Всі вони йдуть через Москву і там їх сортують, при чому кермуються радше своїми симпатіями до видавничих фірм, ніж змістом книжок. І так нпр. пропадають у Москві всі видання варшавського Українського Наукового Інституту, так, що на Рад. Україні самі тамошні офіціяльні достойники нічого про ті видання не знають. Можна ріжно ставитись до тої чи іншої установи, можна її поборювати, але дивитись на книжку, яку така установа видає, як на щось прокаженого і затаювати саму вістку, що вона істнує — це можуть лише московські більшовики!

— З Українського Наукового Інституту в Берліні повідомляють, що 12. ц. м. в 17. год. попол. відбулася в салі У.Н.І. в Берліні прилюдна дискусія на тему „Теперішня кріза в Америці". Започаткував дискусію б. сенатор проф. д-р Арнольд Марголін (Ню Йорк).

— Не буде орла на тютюневих опакуваннях. Польська преса повідомляє, що тютюневий монополь, з уваги на те, що не є урядовою установою, але підприємством торговельним, задумує змінити знак орла, як охоронну марку на опакуваннях, папіросках, шильдах і т. д. Інший охоронний знак уже готовий.

— 61.963 озер у Финляндії. Американська преса подає на основі найновішого звіту Финляндського Географічного Товариства, що Финляндія має 61.963 озер. Донедавна державна туристична аґенція Финляндії описувала той край, як „край з 1.000 озер".

— Сім тисяч сто ескімосів живе на далекій півночі Канади. Мають вони, як подає амер преса, свої моторові судна, радія і грамофони

— 25 долярів кари за вбивство свого власного пса й загроза депортації. Мадяра Андрія Мурґу мабуть депортують з Америки тому, що він убив свого пса на своїм подвірі. Після того, коли поліційний суд у Дітройті 25. ц. м. засудив Мурґу на 25 дол. кари за зломання закону про охорону звірят перед насильством, судова влада почала робити слідство, в який саме спосіб Мурґа дістався до Злуч. Держав. Судове слідство виявило, що перед 11 роками Мурґа приїхав до Злуч. Держав незаконно, наслідком чого віддали його в руки іміґраційної влади. Чи його депортують до Мадярщини, покищо не знати, бо — як пише один американський тижневик — Мадярщина (а також і Норвеґія) на основі їхніх законів про громадянство не вважають за своїх громадян тих своїх іміґрантів, які живуть за кордоном довше ніж 10 літ

— Запалося дно моря. Мешканці надморських місцевостей в полудневій Бразилії заввaжили, що після останніх вибухів вульканів у Бразилії море відступило від берега на яких 300 метрів. На думку ґеольоґів це дивне явище вказує на те, що наслідком останніх вульканічних потрясень дно Атлянтійського Океану біля побереж полудневої Бразилії запалося. Тепер треба буде хіба наново вимірювати рівень моря, бо старі поміри вже незгідні з нинішнім станом.

— Стріл без гуку. Один англійський інжинір придумав апарат, що приглушує гук крісового й револьверового вистрілу. Цей апарат, який викличе переворот не тільки у военній штуці, але й у приватному житті, не коштує багато. Англійське міністерство війни переговорює з винахідником, щоби набути його патент.

——o——

Студентські справи.

З ПРИВОДУ 10-ЛІТТЯ „ЦЕСУС-а"

До українського студентства!

Дня 5. VII. 1932 р. минуло десять літ істнування нашої студентської централі „ЦЕСУС". У день той насувались нам ріжні рефлексії, а одна з них мусить вкрити соромом чоло тої частини українського студентства, котра не оцінила досі значіння своєї централі та майже не підтримує її матеріяльно.

Тому сьогодня, коли „ЦЕСУС" переживає може найкритичнішу хвилю у своєму розвитку, закликаємо все українське студентство влаштовувати у себе свята 10-тих роковин „ЦЕСУС-а" та переводити на них збірки на „ЦЕСУС". Є також багато інших нагод, на котрих можна ділом довести, що ми розуміємо та цінимо працю, котру веде серед нас Центральний Союз Українського Студентства.

Союз Українських Студентів „Основа" в Данціґу відбув у себе два свята, на котрих переведено збірку на „Цесус", що дала суму 96 (девятьдесятьшість) зол. п. Одно свято було присвячене 10-літньому ювилеєві „Цесус-а" і відбулося дня 22. VI. 1932 р.; друге — присвячене 300-літним роковинам народин гетьмана Ів. Мазепи — відбулося дня 3. VII. 1932 р. з панахидою та святочною академією.

За Виділ Союзу Українських Студентів „Основа" в Данціґу: **Василь Баляк**, голова, **Василь Сергун**, заст. голови та секретар.

—o—

СТУДІЇ У ВИС. ТЕХН. ШКОЛІ В ДАНЦІҐУ.

Союз Українських Студентів „Основа" в Данціґу подає до відома умовини приняття на техніку вільного міста Данціґу.

Висока Технічна Школа в Данціґу обіймає отсі факультети та відділи:

I. Загальних наук: а) фільософічно-природничий, б) математично-фізичний, в) хемічний.

II. Будівельний: а) архітектура, б) будівельна інжинірія (загальна та водна).

III. Будови машин: а) будова машин, б) електротехніка, в) будова кораблів, г) будова корабельних машин, г) будова літаків.

Шкільний рік ділиться на два семестри: літній та зимовий. Зимовий семестр починається 15. X. і тріває до 15. III., літній від 25. IV. до 30. VII. Студії тривають 4—5 років.

Для приняття нема вступних іспитів, одначе перед вступленням на один з відділів III-го факультету треба відбути піврічну безперервну практику у фабриці будови машин, або в залізничих варстатах. Підчас практики треба вести дневник робіт, який разом зі свідоцтвом про практику треба долучити до прохання в справі приняття.

Прохання в справі приняття вносити через „Основу", на зимовий семестр найпізніше до 30. X. з такими залучниками: 1) ґімназійне свідоцтво зрілости в оригіналі та леґалізованому перекладі на німецьку мову, 2) опис життя у нім. мові, 3) зобовязання батьків платити шкільні оплати, 4) свідоцтво відбутої практики (при вступі на один з відділів III-го факультету), 5) свідоцтво моральности (в оригіналі та нім. перекладі), якщо кандидат протягом одного або більше років по зложенні матури не вписувався до якоїнебудь високої школи, або перервав свої високошкільні студії щонайменше на пів року; свідоцтво це виставляє парохіяльний уряд.

Виклади у В. Т. Ш. в Данціґу відбуваються виключно в німецькій мові. Шкільні оплати на семестр поверх 60 ам. дол. Скромне удержання одного студента 15—20 дол. місячно.

Дипльомів данціґської техніки в Польщі нострифікувати не треба.

З проханнями про приняття та за інформаціями звертатись на адресу: Verein Ukr. Stud. „Osnova", Danzig — Langfuhr, Technische Hochschule.

Виділ.

З нових книжок.

Ґрація Деледда: „ПОЦІЛУНОК ГОРБАТЕНЬКОГО" й інші оповідання. Авторизований переклад з італійської мови зладив М. Островерха. Львів, 1932. В—ва Кооператива „Мета", ст. 140.

Ґрація Деледда здобула собі славу широкими малюнками із рідного побуту, зі Сардинії. Вона у великій мірі нагадує талант наших письменників — совісних малярів свого середовища, що нанизують подробицю до подробиці з улюбленого краєвиду, близького їм і зрозумілого, як порухи та думки краян, що з ними вони зжились довгими роками. Хто прочитає найбільше характеристичні для неї твори, такі як „Ілля Портольо", „Тінь минулого", „Трощі на вітрі", „У пустині" або „Чужі вини" буде здивований, що неодна риса селянського побуту та психольогії простолюдя спільна нашому народові. Та одночасно італійське сонце сходить над трагедіями своєї країни зовсім інакшим, погідно цілющим усміхом.

Деледда не має багато уяви; вона тримається кількох простих фактів і не тче довкола них такого багатого мережева як Лягерлеф або Ундсет. Її землячка Серао має більше зрозуміння для техніки повісти.

Оповідання перекладені в цій збірці це здебільша нариси розсипані по ґазетах і журналах. У деяких із них треба подивляти хист авторки добути поетичний малюнок із одної звичайної ґазетної новинки або одної згадки про щось, що не можна навіть назвати подією. З такою самою легкістю вміє досвідчений журналіст написати на кожний поклик статтю, не маючи теми.

Переклад М. Островерхи зроблений із великою дбайливістю та намаганням передати кришталевий стиль оригіналу. Він доходить подекуди до поетичного ритму: „Ох, та мелянхолія незабутньо-чудових заходів сонця восени над морем! Простягнена й ніжна тінь зачинених уже віль видовжується й крізь фіртки втікає з городців. А в городцях повно троянд воскового коліру й кипарисиків коліру амаранту; на них сперлося сонце тогож самого коліру й разом творять немов шкляний супокій цвинтарів. Навіть і море, зі своїми біленькими кучериками і з безупинним металічним воркітливим благанням викликує образ старенького самотника, якого покинула численна рідня".

Неодно із оповідань Ґрації Деледди має в собі саме мелянхолію осіннього заходу сонця над морем.

м. р.

Дописи.

КОПИЧИНЦІ. **(Виступ „Хору Українських Революціонерів").** Дня 6. липня ц. р. виступив у Копичинцях, в залі Народнього Дому, „Хор Українських Революціонерів". Приїзд цього хору був заповіджений українською пресою, тому інтеліґенція нашого міста з нетерпеливістю очікувала концерту, тимбільше, що гарна рецензія нашого композитора В. Безкоровайного, поміщена в „Ділі" з 2. липня, відповідно підготовила публику. Хор, у склад якого входять молоді студенти, виступив у гарних українських строях та відспівав цілу низку українських народніх пісень, а також твори українських і чужих композиторів. Окрім цього почула публика низку модерних танґ, фокстротів і бостонів, що до них підложив українські слова п. Курочка. Вся інтеліґенція нашого міста явилася на концерті майже в комплеті. Недописало лише міщанство, що можна оправдати робучим днем; а шкода, бо моглоб почути рідну пісню, виконану дійсно по мистецьки. — На другий день, себто 7. липня, з нагоди українського свята хор співав цілу Службу Божу в місцевій церкві, а вечором того самого дня повторив хор свій концерт при збільшеній фреквенції публики, тим разом не бракувало вже й міщан. Виступ цього хору зробив у Копичинцях якнайкраще враження. В дальшому турне хор має загостити до Чорткова, Заліщик, Городенки, Снятина, Косова, Кут, Коломиї і т. д. Можна сподіватися, що хор буде мати скрізь гарний успіх.

Д-р В. Баба.

—o—

СПОРТ.

МАҐОЦЬКИЙ І СКРЕГОТА В РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ ЛЬВОВА.

В міжмістових змаганнях Варшава-Львів, розіграних в неділю 10. ц. м. у Львові з вислідом 1:1 (0:1), грав у другій половині Маґоцький з „України", вставлений на місце грача Дзівіша. Львівська преса підносить гарну гру українського змагуна.

В репрезентації Львова проти Шлеська, що грала того самого дня в Катовицях, виступав на обороні грач „України" Скрегота. І шлеська і львівська преса підносить, що з дружини Львова вибивався на перший план Скрегота, який грав увесь час дуже вміло й доцільно.

СПОРТ. Т-ВО „ЧАЙКА" В ЧОРТКОВІ.

В дні 2. ц. м. відбулися загальні збори українського спортового товариства „Чайка" в Чорткові. Т-во це проявляє в останньому часі живу діяльність. Воно має власні ситківкові корти, уладило кілька прогульок (м. ін. до Кривча, Беремян, Червоногороду і Язловця) та приступило вже до заснування дружини копаного м'яча. Головою „Чайки" став знову дир. української ґімназії п. Носик.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 11.VII. 1932. за масло експортове та десерове фірн 2·60 зол., за літру молока 19—20 сот., літру сметани 0·90 зол., кур. 3·30—3·40 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Театр Новин.

Середа, 13. VII., год. 8.15 веч. „100% Контра-Банди."

Кіна.

АПОЛЬО: „Знак на дверах" (Род ля Рок, Бетті Бронсон і Віліям Бойд).

КАСІНО: „Льорель і Гарді" і „Радіо стація В. П. Н."

КОПЕРНИК: „Тайна Стамбулу".

ЛЕВ: „Поклик молодости".

МАРУСЕНЬКА: „Тайна Стамбулу".

МІРАЖ: „Хатина дядька Томи".

ОАЗА: „Як надійде північ".

ПАН: „На заході без змін".

ПАЛЯС: „Паризькі ночі" (А. Гара).

ПАСАЖ: „Леґіон хоробрих".

ПРОМІНЬ: „Любовниця ґвардистів" та „Сіти на мужів".

СОНЦЕ: Гарі Піль і Чаплін.

СТИЛЕВЕ: „Трьох з бензинової стації".

УТІХА: „Син Перії і Страхіття Тенесу".

ХІМЕРА: „Любовна пригода" (Альберт Прежан).

Закордонне радіо.

Четвер, 14. липня 1932.

Лайпціґ (259,3) 20.00 Концерт. **Гільверзум** (296,1) 14.55—15.10 Концерт. **Міляно** 19.55—22.10 Оперетк[о]ва музика. (331,4) 19.30 Грам. плити. 20.30 Опера. **Брно** (341,7) 19.00 Концерт фран. музики. **Штрасбурґ** (345,2) 18.30—20.30 Комічна опера. **Штутґарт** (360,6) 17.00 Концерт. 21.20 Симфонічний джез. **Букарешт** (394,2) 20.00—21.00 Симфонічний концерт. **Штокгольм** (435,4) 20.00 Концерт шведської музики. **Рим** (441,2) 20.45 Концерт. **Відень** (517,2) 12.40 13.10—14.00 Грам. плити. 15.20 Концерт солістів, 20.30 Концерт. **Мінхен** (532,9) 20.20 Хор студентів. **Харків** (937,5) 15.00, 16.00, 20.00 Концерт, 15.30 Грам. плити. 24.00 Оперова музика. **Ленінград** (1000) 14.45, 17.07, 19.30, 20.00 Концерт. **Кеніґсвустергавзен** (1634,9) 14.00—15.00, 16.30—17.30 Трансмісія з Берліна. **Париж** (17.24,1) 12.30 Грам. плити, 20.00 Концерт. 20.45 Твори композиторів часів революції.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Четвер, 14. липня 1932.

11.58 Час. 12.10 Пресові вісти. 12.20 12.45, 15.20 Грам. плити. 12.40 Метеор. комунікат, 15.00 Господ. комунікат. 15.10 Поштова скринка. 25.40 Грам. плити і Сільва рерум. 16.47 Серед книжок, 17.00 Камеральний концерт. 18.00—19.15, 20.00—22.00 Трансмісія з Варшави. 19.15 Всячина, 19.30 Програма на слідуючий день. 19.35 Пресовий комунікат. 19.45 Французький ідеалізм у світовій війні, 22.00, 22.50—23.30 Танкова музика, 22.40 Спорт.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

В неділю дня 17. липня 1932., а на випадок непогоди дня 24 липня 1932. філія „Просвіти" у Зборові улаштовує свято з нагоди 300-літніх народин Гетьмана Івана Мазепи, яке відбудеться при співучасті хорів читалень „Просвіти", орхестр та кінних бандерій.

Український Народн. Театр ім. Тобілевича у Станиславові.

Кути: Саля Сокола:

Середа, 13. VII. Розведена.

Четвер, 14. VII. Лялька.

Пятниця, 15. VI. Пурга.

Субота, 16. VII. Троянда Стамбулу. Саля Народн. Дому.

Неділя, 17. VII. Гетьман Дорошенко.

Театр у складі 29 осіб, власна оркестра у переїзді до Ворохти вступить ще на 2 вистави до Заболотова. Час і репертуар подасться у слідуючих числах часопису.

Замісць квітів на могилу рад. двора Мих. Кочиркевича зложили на „Рідну Школу": Евгенія Алиськевичева — Борислав 10 зол., Наталія Кулицька — Борислав 10 зол.

П О Д Я К А.

Греко-кат. Академічне Душпастирство у Львові складає в імені українського студентства найщирішу подяку Їх Ексцеленції Митрополиті Андреєві Шептицькому за щедрий дар в сумі 1000 зол. н апокриття коштів дожилювання академічної молоді в шк. році 1931/32. Нехай Всевишній кріпить Їх сили та доведе Їх Ексцеленцію до повного виздоровлення. Академічне Душпастирство складає рівнож подяку Всесвітлішому Ректорові і П. Т. Питомцям Духовної Семинарії за те, що великодушно дали змогу 35 студентам ріжних високих шкіл у Львові користуватися семинарськими обідами коштом около двох тисяч зол. Ця харитативна акція допомогла тим студентам продовжати свої студії.

У Львові, дня 11. липня 1932.

о. Д-р М. Кондрад.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ПОРУЧАЄМО найбільшу, годинникарсько-ювілерську робітню Домбровський Розважевський, Академічна 2. 1998 7-

КОСІВ, пансіон „Вікторія" (біля санаторії д-ра Тарнавського) поручає догідні кімнати. Пансіон окружений смереками і великим овочевим садом. Ліс і ріка по біч. Ціни дуже низькі. На бажання проспекти. 33 1—1

РУТИНОВАНИЙ концепієнт з 4-літньою практикою пошукує місця у адвоката від 1. вересня ц. р. Листи під „Солідний" слати до Адміністрації „Діла". 43 5—5

ВИНАЙМУ віллю з городом і гаражем у Львові дуже відповідну для лікаря. Ігнат. Куркова 24. 12

ЛІЧНИЧО-КУПЕЛЕВЕ ЗАВЕДЕННЯ „ЗЕЛЕМЯНКА" (Шматерівка) в Сколівщині поручає пансіон та купелі солянкові. Ціни поміркованi. Лікар на місці. 5—8 209)

АЛЬФОНС ДОДЕ

МАЦІЦЬКИЙ

Переклад із французьк. мови М. Рудницького. — Ціна 3·— зол., з поч. пересилкою 4·— зол.

Можна дістати в Адм. „Діла"

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.